

פניני באר בשדה

בשדה הפרשה

מתוך התבוננות בפסוקי

פרשת מקץ

שבת חנוכה – שבת ראש חודש טבת

146 פסוקי הפרשה ואלפיים עשרים וחמש המילים שבו (כמניין שמונה פעמים נ"ר יחד עם כ"ה בסוד נ"ר החנוכה"ה...) על כל ד פרקיו – מא מב מג מד – ממשיכה לספר לנו את סיפור יוסף הצדיק במצרים.

הפרשה מתחילה כשיוסף עודנו אסיר מבוזה בבור בית הכלא המצרי... הוא כבר שוהה שם 12 שנים רצופות... והנה, בפתע פתאום מתקיים בו 'עד עת בוא דברו אמרת ד' צרפתהו'... ופרעה חולם את חלומותיו ואין מי שיפתור לו אותם לשביעת רצונו, ורק אז נזכר שר המשקים את בקשתו של יוסף להזכירו לפני פרעה, והוא מספר לפרעה על אותו נער עבד עברי שפגש בבור בית הכלא... ומיד, 'ישועת הוי"ה כהרף עין'... 'ויריצוהו מן הבור'...

אבל יוסף ממשיך להתנהג כמו יוסף, הוא לא מראה שום סימני התרגשות... הוא מוקף באור והוא איש מואר שכל זה עושה אותו ליוסף הצדיק שבכל עת ובכל שעה הוא לא מאבד צלם אנוש גם בשעותיו הקשות והמרות וגם ברגעיו הנעלים שבו הכל מתחיל להתהפך עליו לטובה וברכה... ולכן גם כאשר מנסים להריץ אותו לפרעה בדחיפות הרי שהוא לאט לאט מתרחץ ומתגלח ומחליף שמלותיו ובא לעמוד לפני פרעה... (עיין היטב בדברי הרש"ר הירש מא יד).

* * *

יוסף, כאמור, מתנהג כמו יוסף, כי גם בעמדו לפני הרגע הגורלי שלו... ופרעה פונה אליו באומרו 'ואני שמעתי עליך לאמור תשמע חלום לפתור אותו'... אבל יוסף לא מתבלבל לרגע כי הוא מואר בתכלית השלמות עם התיקון וההארה הגדולה של ספירת ה'הוד'... וזה מביא אותו לדרגה הנעלית שהוא כל כולו בטל ומבוטל להנהגה האלוקית עמו, וממילא הוא לא נוקף שום זכות לעצמו 'ויען יוסף את פרעה לאמור בלעדי אלוקים יענה את שלום פרעה'... 'את אשר אלוקים עושה הגיד לפרעה'... 'הוא הדבר אשר דיברתי אל פרעה אשר האלוקים עושה הראה את פרעה'... 'כי נכון הדבר מעם האלוקים וממהר האלוקים לעשותו'...

אבל בו בעת ובאותו רגע, יחד עם ביטולו ההחלטי לרצון האלוקי וביטחונו השלם בד' אלוקיו ש'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד' ו'גם זו לטובה', הרי בכל זאת הוא גם מואר בכל עת ובכל שעה עם ההארה הגדולה של תיקון וההארה של ספירת ה'נצח', וביטחונו שלם עם ד' אלוקיו שבוודאי יזכה בסופו של יום גם 'לנצח' את כל מה שהוא צריך 'לנצח'...

כי 'למנצח' - 'זמרו למי שמצנחים אותו ושמח'... כי זהו בעצם עומק רצון הבורא יתברך שמו מכל אחד ואחד מאתנו, שמצד אחד האדם יקבל על עצמו מתוך הכנעה ואהבה מוחלטת את כל מה שהבורא ברוך הוא מסבב אתו, שזהו האור הגדול של ה'הודאה' והביטול וההכנעה וההשתחויה של תיקון והארה של ספירת ה'הוד', ויחד עם זה מוטל על האדם גם להאמין ולבטוח בד' אלוקיו שרצונו האמיתי של הבורא יתברך שמו שהאדם גם 'ינצח' על כל המלאכה בשלמות... ולכן על כל אדם ואדם מוטל גם התפקיד להמשיך לעשות בכל עת כל מה שעדיין ביכולתו לעשות, והכול מתוך רגשות של שמחת החיים ושלוות הנפש...

ולכן, יוסף הצדיק, מידת ה'היסוד' בשלמותו, שכולל בתוכו גם את ספירות ה'נצח' וה'הוד', על אף היותו בטל ומבוטל בהכנעה אמיתית מתוך מנוחת הנפש ושמחת החיים עם ההארה העצומה של תיקון וההארה של ספירת ה'הוד', אבל הוא גם מבין שהוא צריך בכל כוחו גם 'לנצח' על מלאכת בית ד'... כי הוא מואר בכל עת ובכל שעה גם עם ההארה העצומה של תיקון וההארה מספירת ה'נצח', ולכן הוא לא רק פותר את חלומות פרעה, כאשר התבקש... אלא הוא גם מוסיף עוז בנפשו להוסיף לתת גם עצות מעשיות לפרעה, על אף שלא התבקש בכלל לכך... והוא מייעץ לו מה עליו לעשות בכדי שהחלומות יטיבו גם עם פרעה וגם עמו... (עיין היטב גם בדברי המאזניים לתורה מא לג).

ואכן, השתדלותו של יוסף לעסוק גם ב'לנצח' את המערכה, ולא רק בלקבל באהבה ובתודה ו'הודאה' ובהכנעה את המצב הקיים... הוא אכן מצליח, ובגדול... 'וייטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו'... ופרעה מיד גם אומר לו 'הנמצא כזה איש אשר רוח אלוקים בו'... 'אחרי הודיע אלוקים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך. אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי'... 'ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים. ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף וילבש אותו בגדי שש וישם רביד הזהב על צווארו. וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו ויקרא לפני אברך ונתן אותו על כל ארץ מצרים'... ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים. ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים'.

וואו וואו וואו... רק להתבונן לרגע איך ברגע אחד התהפכו כל היוצרות... איך ברגע אחד הכל מתהפך לטובה ולברכה... כי הרי באותו היום הוא היה עדיין אותו יוסף עבד מושפל ואסיר מבוזה זה למעלה מ 12 שנים... והנה ברגע אחד והכל מתהפך לטובה ולברכה... והופכים אותו להיות משנה למלך במצריים... והוא גם מקבל שלל תפקידים להיות גם שר האוצר והמשק וגם שר המשפטים וכוח לחקוק חוקים וגם שר המשטרה והצבא (עיין היטב בדברי המאזניים לתורה מא לט).

* * *

כבר הרחבנו בדברים בפרשה הקודמת, שבת פרשת וישב שבת ברכנו את ראש חודש טבת, שהוא היה גם השבת של ההכנה לימי החנוכה, אשר יוסף הצדיק בהיותו 'שומר הברית והיסוד' ועמד בניסיונות העצומים והגדולים והנוראיים בערוות הארץ עם אשת אדוניו המצרי, ולכן הוא אשר זכה להיות המרכבה לתיקון והארה של ספירת 'צדיק יסוד עולם', והוא כולל בתוכו גם, את האור הגדול המאיר לארץ ולדרים עלה בימי החנוכה, בתיקון וההארה גדולה של ספירות ה'נצח' וה'הוד'...

ולכן, גם בפרשת השבוע, פרשת מקץ, שזה בכל שנה ושנה הפרשה של ימי החנוכה, והשנה הזאת הוא גם ל' כסליו וא' דראש חודש טבת, הרי שבהתבוננות בסיפורי הפרשה נגלה שגם מתוך כל סיפורי פרשת השבוע מבצבץ עולה דמותו הטמירה והנעלה של אותו יוסף הצדיק ואיך שמאיר בו בהארה עצומה אותו תיקון וההארה של ספירות ה'נצח' וה'הוד' בשלימותם... המאירים לארץ ולדרים עליה בשלמותם גם בימי החנוכה אשר אנחנו כעת בתוכם...

כי מצד אחד היה, כאמור, יוסף מואר בתיקון וההארה גדולה של ספירת ה'נצח' ומשם הגדיל את כוחו להיות שלם בביטחונו בד' אלוקיו שבוודאי ובוודאי 'נצח' את המלחמה בשלמות, וכי האמין בד' בכל לבו ונפשו ובטח בו בביטחון חזק ברור וצח ונשען עליו ונסמך עליו והיה תמיד מלא וגדוש עם מחשבות חיוביות שמחות ומשמחות שבוודאי בסופו של יום יעשה ויגמור ד' אתו את כל דברו, ואפילו מתוך מציאותו האפלה הנוראה הוא יצליח בכל זאת 'לנצח' את המערכה להיות שולט ומושל בכל, ומבלי לשאול ולהיות בשום מצב של ספק אבל איך? איך אפשר בכלל במצב שפל כזה 'לנצח'?... כי זה האור הגדול המאיר על האדם מתוך תיקון וההארה של ספירת ה'נצח', שבו האדם נסמך ונשען לגמרי לגמרי רק על רחמי וחסדי השם וממלא את כל ישותו במחשבות זכות צחות ונקיות מכל רבב באור הגדול של אמונה ברורה וביטחון חזק ומחשבות חיוביות... והוא מוכן ומזומן בכל עת גם 'לעשות' מתוך מנוחת הנפש ושמחת החיים את כל ההשתדלויות בכדי 'לנצח' על המלאכה...

אבל בו בעת ובעונה אחת האיר בו ביוסף הצדיק גם בשלמות גם התיקון וההארה הגדולה של ספירת ה'הוד', ומשם הגדיל כוחו להיות שלם גם באמונה השלמה ובביטחון החזק הצח והברור ש'כל עכבה לטובה ולברכה' והוא היה כל כולו בטל ומבוטל בהשתחויה מלאה לפני מי שאמר והיה העולם 'שהכל לטובה' ו'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד' 'ואין שום רעה יוצא מלפני אדוננו מלכנו יוצרנו ובוראנו'... וכל זה כי האיר בו בשלמות גדול גם האור הגדול והנפלא של תיקון וההארה של ספירת ה'הוד' וההדר ו'בכור שורו הדר לו'...

ולכן גם בכל חלקי הפרשה הנוספים בפרקים מג ומד' כאשר יוסף כבר נפגש עם האחים בניסי ניסים ובהשגחה מופלאה ונפלאה, הרי שכל הניסים והנפלאות הללו נובע ובא גם מתוך ההשתדלות הגדולה של יוסף בתיקון וההארה של ספירת ה'נצח' בכדי 'לנצח' את המלחמה בשלמותו... כי הרי יוסף בכבודו ובעצמו הוא זה אשר עשה ותיקן שהוא בעצמו יהיה לא רק 'השליט' במצרים אלא גם 'המשביר'... שהוא בעצמו צריך לפגוש את כל אחד ואחד הבא לרכוש תבואה במצרים ולא היה יכול אחד לקנות בשביל כל משפחתו המורחבת רק כל אחד ואחד היה צריך לבוא בכבודו ובעצמו לרכוש את התבואה בקמעונות, במסחר קטן, וזה מה שגרם שכל אחי יוסף היו צריכים לבוא יחד למצרים לקנות את התבואה (עיין היטב בדברי הרש"ר הירש מא נז מב א ט יא יב).

כי כל זה הוא, כאמור, בסוד ההשתדלות הגדולה שיוסף עוסק ומשתדל בזה מתוך התיקון וההארה הגדולה של ספירת ה'נצח', וכל ההשתדלות הוא בדרך של שמחת החיים ומנוחת הנפש, והכל בכדי 'לנצח' על מלאכת בית ד', ויחד עם זאת ההשתדלות שמאיר על יוסף מתוך ספירת ה'נצח', הרי שיוסף בו בעת ובעונה אחת מואר גם עם האור הגדול של תיקון והארה של ספירת ה'הוד', ולכן הוא מתנהג גם מתוך אהבה ואחוה ורעות גדול עם אחיו ומתוך הכנעה וביטול מוחלט להימסר לגמרי בידיו יתברך שמו עד אשר הישועה תבוא בשלמותו...

כי מצד אחד משתדל יוסף בהשתדלותו הגדולה להבין האם האחים הקדושים כבר מוכנים להתגלותו, ולכן הוא גם שם אותם תחילה במאסר לשלושה ימים ואחר כך הוא משאיר את שמעון במאסר ושולח את אחיו להביא את בנימין אתם למצרים... שכל זה נובע ובא מהאור הגדול של ספירת ה'נצח', שצריך גם לעסוק מתוך מצב של מנוחת הנפש ושמחת החיים בכל דרכי ההשתדלות בכדי 'לנצח' את המערכה... ויחד עם זאת הוא מתנהג עמהם גם מתוך הכנעה גדולה ומתוך אהבה ואחוה גדולה ושולח אתם שפע רב לביתם יחד עם כספם ששם באמתחתם, שכל זה נובע מהאור הגדול ספירת ה'הוד'... עד אשר הוא אכן מצליח להביא

לפניו גם את בנימין אחיו הקטן, אבל גם אז הוא עדיין עושה את כל סוגי ההשתדלות עם סיפור הגביע בכדי להביא לידי מצב של 'ויגש אליו יהודה' ולהתגלות הגדולה בינו לבין אחיו, כמסופר בסוף הפרשה ובתחילת הפרשה הבאה...

* * *

האור הגדול הזה בשלמותו, של שילוב התיקון וההארה הגדולה של ספירת ה'נצח' יחד עם התיקון וההארה גדולה של ספירת ה'הוד', מאיר, כאמור, לארץ ולדירים עליה בהארה גדולה ועצומה עד מאוד גם בימי החנוכה אשר אנחנו כעת בתוכם, יחד עם הכוח הגדול והנפלא של חודש ימי כסליו וימי חודש טבת, כפי שהספרים הקדושים כותבים לבאר את הסוד הגדול שימי החנוכה כוללים בתוכם גם את סוף ימי חודש כסליו שבו מאיר בעיקר אור ה'נצח' וניצחון המלחמה, ובו בעת מאיר בהם גם האור של חודש טבת שבו מאיר ביותר האור הגדול של תיקון והארה של ספירת ה'הוד' שכל כולו בטל ומבוטל בהכנעה מושלמת מול מי שאמר והיה העולם כי מאמין באמונה שלמה שגם חודש ה'טבת', החסר והקר, הוא כל כולו טובות נפלאות של הבורא כל עולמים...

כי כל זה גם הסוד הגדול של 'קבעום בהלל והודאה' (כמבואר בספרי חסידות - שפת אמת, קדושת לוי, דברי חיים, ליקוטי הלכות, ועוד ועוד), כי ה'הלל' הוא ביותר על ה'ניצחונות' של הארת ספירת ה'נצח'... וה'תודה' וה'הודאה' הוא ביותר על הביטול וההכנעה שהכל לטובה ולברכה... וגם אפילו אם המצב הוא שעדיין אנחנו כהיום 'אכתי עבדא דיוונים ורומאים אנן' בכל זאת אפשר גם כבר מעכשיו להודות ולהלל...

* * *

כי שורש הפגם בספירת ה'נצח' וה'הוד' עוד התחיל בסיפור פרשת וישלח כאשר יעקב אבינו נלחם עם השר של עשיו בבואו מפדן ארם, בעברו שוב את נח"ל יב"ק להציל את הפכ"ם הקטני"ם, (שבכל זה יש רמזים גדולים על אורות החנוכה כמבואר בספרי קבלה וחסידות), ואז כאשר נלחם אתו שרו של עשיו 'וירא כי אין יכול לו' אבל 'ותקע כף ירך יעקב' ונפגם אז האורות הגדולים של ספירות ה'נצח' וה'הוד' גם יחד, אבל יעקב לא וויתר 'ויאבק איש עמו עד עלות השחר' והצליח בסופו של יום ש'הזריח לו השמש' ו'נרפא מצלעתו', ובמשך הדורות זכינו ושמאל הנביא תיקן בשלמות את ספירת ה'נצח' והתקיים אז 'וגם נצח ישראל לא ישקר'... ואחר כך מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו במסירות נפשם במלחמתם מול היוונים והמתיוונים תיקנו גם בשלמות את ספירת ה'הוד'...

עד שזכינו, ובימים האלה בזמן הזה, נזכרים ונעשים שוב בכל שנה ושנה, באמצעות קיום כל מצוות היום בהדלקת הנרות ובאמירת על הניסים במודים ואמירת ההלל ובקריאת פרשת הנשיאים יחד עם כל מנהגי ישראל, בכוח כל זה נמשך אור גדול ונפלא של ההתכללות של ספירות ה'נצח' וה'הוד' בשלימות נפלאה ובהארה גדולה גם של ספירת ה'נצח' וגם של ספירת ה'הוד', ועוד ביחד ובהרמוניה ובהתכללות נפלאה...

* * *

כי עכשיו, בימי החנוכה, מאיר עלינו האור גדול הנפלא והנערב הזה שהאיר בו ביוסף הצדיק (שמבואר בספרי קבלה וחסידות שיוס"ף בגימטריא מל"ך יו"ן ואנטיכו"ס, כי הוא הזה לעומת זה מהם... ובימי החנוכה מאירים אור גדול לתקן את הפגם הנורא של חטא מכירת יוסף במצרים, שנקראים בכל שנה בפרשיות השבוע סביב ימי החנוכה, שחטא זה הוא שורש פגם הנה"י, ובכוח אורות החנוכה ממשיכים שלום גדול בעולם לתקן פגם חטא זה), כי כל כוחו של יוסף הצדיק היה מאורות הנה"י דאדם קדמאה של הארת הכתר העליון שיודע להכליל בשלמות גם את ה'נצח' וגם את ה'הוד'... אשר משם היה כל כוחו בהתחזקותו העצומה בכל דרכי ה'אמונה' וה'ביטחון' וה'מחשבות החיוביות'. להיות בעת ובעונה אחת גם חזון-אי"ש'ניק וגם נובהרדיקער... (וכמבואר בהרחבה גדולה ב'מבוא' לספר 'הסוד הגלוי' לך נא ורווה נפשך משם לטוב לך כל הימים).

ובזכותו וכוחו של 'יוסף', מאיר גם עלינו בכל שנה ושנה האור של ימי חנוכה 'שמוסיף והולך'... וזה מה שמובא בספרים שזה בסוד מה שאמר יוסף לאחיו, כאשר הביאו אתם סוף סוף גם את בנימין למצרים, ובכך התחיל שוב להאיר אור האחוה ביניהם, 'וירא יוסף את בנימין ויאמר לאשר על ביתו הבא את האנשים הביתה וטבוח טבח והכן כי איתי יאכלו האנשים בצהריים'.

כי ה'והכן' מרמז על 'ניקור גיד הנשה' (עיין חולין פה צא), כי עכשיו התחילו לתקן את פגם 'גיד הנשה' שנפגם ב'ותקע כף ירך יעקב', שזה, כאמור, בסוד הפגם של ספירת ה'נצח' וה'הוד', ועכשיו כאשר האחוה בין האחים מתחילה שוב לחזור לקדמותו ומתקנים את פגם הנה"י שנגרם על ידי מכירת יוסף למצרים, בא יוסף ומרמז לאחיו שהנה הנה הגיע הזמן של 'תיקון גיד הנשה' ומתחילים שוב להאיר האור של חנוכה - טבוח טבח' והכ"ן - כמובא בספרים הקדושים על הרמז של אותיות חנוכה שיש במילים אלו...

ולכן גם כאשר יוסף רואה את בנימין אחיו הקטן מיד נאמר 'וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו ויאמר הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם אלי

ויאמר אלוקים יחנך בני', ומובא בספרים הקדושים שתיבת יחנ"ך (עם הכולל) בגימטריא חנוכ"ה...

כי בכוחו של יוסף הצדיק זוכים גם אנחנו בכל שנה ושנה, בימים הנפלאים הללו של ימי החנוכה, להאיר גם עלינו את הכוח הנפלא של השמן הנפלא הזה אשר הוא משתלשל ובא ממקום גבוה ביותר, שנקרא 'כשמן הטוב על הראש'... ומשם, 'מעל הראש הזה', הוא גם 'יורד על הזקן זקן אהרן'... שזה בסוד כל הי"ג מידות של רחמים של יג' תיקוני הדיקנא המאירים לארץ ולדרים עליה בימי החנוכה... (כאשר כל זה הוא גם הסוד הגדול של הגבי"ע של יוסף, כמסופר כמה פעמים בפסוקי הפרשה ובמדרשי חז"ל, שזה בסוד י"ג ע"ב י"ג פעמים חס"ד).

ומשם, מגבהי מרומים הללו, ממשיך לרדת האור הגדול והנפלא הזה, כן בן יידיים, האור הזה של חנוכה מגיע אלינו מגבהי מרומים אשר בעולמות הכי נעלמים והכי טמירים... שזה בסוד יחוד הו"ה ואהי"ה של אורות הכתר של אדם הקדמון נגד חב"ד... ומשם מאירים גם את האור של הו"ה אלוקים נגד חג"ת... עד שמאירים את האור גם להו"ה אדנ"י נגד נה"י... (שייחודים אלו עולים בגימטריא נ"ר ויש בהם כ"ה אותיות).

ולא עוד שהם מאירים עלינו מגבהי מרומים, אלא שסגולה נוספת ועצומה יש באורות החנוכה הללו שהם 'יורדים' מהמקום הגבוה הזה שנקרא 'כשמן הטוב על הראש'... והם יורדים עד 'זקן אהרן'... ומשם הם ממשיכים לרדת גם 'על פי מידותיו'... ומאיר הארה עצומה גם 'לתוך השוק'... בסוד 'עד שתכלה רגל מן השוק'... גם בתוך כל רשות הרבים... גם בעולמות הכי נמוכים ש'למטה מעשרה טפחים' ו'מפתח הבית ולחוץ'... וגם 'פתילות ושמנים שאמרו חכמים אין מדליקים בשבת אבל מדליקים בהם בחנוכה'... כי גם אלו שכבר מוגדרים כ'רגלא דתרמודאי', המה המורדים והפושעים בי, רחמנא ליצלו, בכל זאת יש בכוח ימים אלו להאיר גם בהם ההארה עצומה של חיזוק בכל דרכי ה'אמונה' וה'ביטחון' ו'המחשבות החיוביות' המאירים מתוך תיקון וההארה של ספירות ה'נצח' וה'הוד'...

כי השמן הזה של ניסי החנוכה נמשך ובא, כאמור, מתוך האורות הגדולים והנוראיים והעליונים של 'נצח והוד דאדם קדמאה', כידוע בכתבי האר"י החי, בסוד אותיות שמ"ן שמתחלף לאותיות בי"ט בא"ת ב"ש, וניקודו קמץ וקמץ ושב"א, לרמז על ספירות הנה"י של אדם קדמאה, כי הקמ"ץ הזה הוא בסוד 'אור הכתר' שניקודו 'קמץ', והוא בסוד 'והארץ עשתה לקמצים', הנאמר בפרשתנו כעצת יוסף הצדיק... וזה גם הסוד של השם של פרשת השבוע שהוא בסוד 'מקץ' ו'קמץ'... (עיין היטב ליקוטי מוהר"ן חלק א תורה נד מאמר שרבנו מוהר"ן גילה בשבת חנוכה). כי

רק בכוח הסוד של האור של הקמץ = כתר הזה רק בכוחו אפשר להאיר בנו את הכוח של החיבור של ספירות ה'נצח' וה'הוד' להיות מחוברים בחיבור אחד ובשילוב כוחותיהם, על אף הסתירה שיש לכאורה ביניהם, כי רק בכוחו ובזכותו של הארת שורש אורות החנוכה שנמשכים, כאמור, מאורות הכתר העליון הזה, בכוחו ובגבורתו יש בניסי החנוכה את הכוח ואת העוצמה לחבר ולשלב בין ה'חכמה' וה'בינה' ובין ה'חסד' וה'גבורה' ובין ה'נצח' וה'הוד' - כי זאת היא סגולתו של אור הכתר העליון לחבר ולשלב את כל הכוחות של כל הספירות יחד.

ויהי רצון שנזכה כולנו שיאירו בנו בשלמות כל האורות הנפלאים הללו של ימי החנוכה שחלים בימי חודש כסליו וטבת, יחד עם כל האורות הגדולים הנמשכים מאורות הכתר העליון של תיקון וההארה גדולה של ספירות ה'נצח' וה'הוד' ביחד, עד שנזכה כולנו תמיד לחיות את חיינו מתוך כל סוגי המחשבות של ה'אמונה הצחה והברורה' ו'הביטחון החזק והשלם', להיות בעת ובעונה אחת גם חזון-אי"ש'ניק וגם נובהרדיקער... (וכמבואר בהרחבה גדולה ב'מבוא' לספר 'הסוד הגלוי' לך נא ורווה נפשך משם לטוב לך כל הימים). שכל זה יצמיח בתוכנו תמיד גם את כל ה'מחשבות הטובות והחיוביות' של 'סמיכה' ו'הישענות מוחלטת' על רחמי וחסדי השם - לטוב לנו כל הימים אשר אנחנו חיים על פני האדמה ולטוב לנו בזה בבא